

Arrest

nr. 207 743 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 2 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 augustus 2011 dienen de verzoekende partijen, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 10 februari 2012 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar op 19 december 2013 ongegrond verklaard. Op 27 januari 2017, bij arrest nr. 181 382, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze ongegrondheidsbeslissing.

1.2 Op 2 januari 2016 dienen de verzoekende partijen, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 26 april 2016 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3 Op 11 april 2017 worden de aanvragen van 3 augustus 2011 en 2 januari 2016 in één beslissing ongegrond verklaard. Op 18 december 2017, bij arrest nr. 196 806, vernietigt de Raad deze ongegrondheidsbeslissing.

1.4 Op 20 juli 2017 dienen de verzoekende partijen, voor zichzelf en hun minderjarige kinderen, een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 2 oktober 2017 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 207 741 van 16 augustus 2018 stelt de Raad ten aanzien van deze beslissing de afstand van het geding vast.

1.5 Op 29 januari 2018 worden de aanvragen van 3 augustus 2011 en 2 januari 2016 ongegrond verklaard. Op 16 augustus 2018, bij arrest nr. 207 742, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6 Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij enerzijds en de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen anderzijds, een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de eerste en de tweede bestreden beslissing, die op 8 februari 2018 aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht en die telkens luiden als volgt:

"(...) De (...), die verklaart te heten
Naam + voornaam: (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Russische Federatie
[+ kinderen:] (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 05.02.2016 en dd. 02.10.2017. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en van de motiveringsplicht zoals vastgelegd in wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zetten in dit verband in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Art. 74/13 Vw. bepaalt: (...)

(...)

1.1

Verzoekers zijn van oordeel dat er een schending van de voormelde bepalingen voorligt aangezien de bestreden beslissing genomen werd op een moment dat de kinderen van verzoekers, - voor wie eerste verzoeker en tweede verzoekster deze procedure voeren in hun hoedanigheid van wettige vertegenwoordiger-, een schooljaar hadden aangevat en een passende opleiding genieten. Deze opleiding is gestart tijdens een legaal verblijf.

De uitwerking van het bestreden bevel heeft voor gevolg dat het recht op onderwijs zoals dat door de diverse voormelde bepalingen wordt gegarandeerd bruusk wordt onderbroken en te niet gedaan.

De kinderen van eerste verzoeker en tweede verzoekster zijn respectievelijk 11 en 8 jaar oud. Beide kinderen genieten onderwijs in de Nederlandse taal. Beiden gaan ze naar school in de Vrije Basisschool S(...). G(...) E(...) zit in het derde leerjaar en G(...) K(...) zit in het 6de leerjaar. (stuk 2 & 3) De kinderen van verzoekers kennen maar één onderwijssysteem met name dat van de Belgische onderwijsinstellingen en volgen een normaal traject dat kadert in hun ontwikkeling en ontplooiing. De kinderen van verzoekers hebben enkel en allen in België school gelopen en hebben dus geen enkele kennis van het land van herkomst van verzoekers.

Voorts dient opgemerkt te worden dat de kinderen van verzoekers hun schoolcarrière in alle legaliteit hebben doorlopen. Zij waren zo goed als hun voltallig verblijf in België verblijfsgerechtigd en konden gedurende hun legaal verblijf hun onderwijsrecht uitoefenen, meer noch zij dienden hun onderwijsplicht te volbrengen. Dit maakt dan ook dat zij perfect Nederlands praten en het huidige onderwijssysteem dienen te blijven volgen.

Bovendien heeft de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten dermate summier gemotiveerd, zodat zij geen enkele uitleg geeft over de schending van het recht op onderwijs van hun kinderen.

Volgens verzoekers is het bestreden bevel daarom niet alleen strijdig met de voormelde bepalingen die het recht op onderwijs en passende ontwikkeling voor hun kinderen garanderen, maar tevens maakt het bestreden bevel een schending uit van de motiveringsplicht die op de verwerende partij rust. Deze motiveringsplicht werd zowel vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) en in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Gelet op de schending van bovengenoemde artikelen dient vastgesteld te worden dat het eerste middel ernstig en gegrond is.”

3.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende:

“Verzoekers stellen in een eerste middel een schending voor van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 27 en 28 Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 22bis Grondwet, van de motiveringsplicht en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij stellen dat de beslissing genomen werd op een moment dat de kinderen hun schooljaar hebben aangevat in legaal verblijf. Het recht op onderwijs zou bruusk worden onderbroken. Ze zouden maar één onderwijssysteem kennen en enkel en alleen in België school hebben gelopen. De bijlage 13 zou zeer summier zijn gemotiveerd zodat geen uitleg wordt gegeven omtrent het recht op onderwijs.

(...)

De verwerende partij behandelt beide middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de

beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen omdat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt niet betwist.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekers kunnen niet voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met het belang van de kinderen en de medische situatie.

(...)

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vloeit geen formele motiveringsplicht voort en zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd voorafgaand aan het nemen van de bijlage 13 een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hierin werd rekening gehouden met het gezinsleven, het belang van de kinderen en de medische situatie:

"(...) Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgend elementen onderzocht (in toepassing van art 74/13)

Gezins en familielevens → de beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM

Hoger belang kind → een verwijderingsmaatregel schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen schoollopen in een lager of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat

Gezondheidstoestand → in medisch advies besproken dat reizen onmogelijk is.(...)"

(...) Alleszins blijkt uit voorgaande afdoende dat er wel degelijk een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat verzoekers kritiek niet dienstig is.

Verzoekers tonen niet aan dat zij attesten van het schoollopen hadden overgemaakt aan het bestuur voordat de bestreden beslissing werd genomen.

In hun verzoekschrift tonen zij ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om hun kinderen verder naar school te laten gaan in hun herkomstland. Daarnaast staat het hen vrij om een verlenging van de termijn van het bevel aan te vragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

“De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen.”

De middelen zijn niet ernstig.”

3.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht, met inbegrip van de vraag of er sprake is van een afdoende motivering, wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissingen elk een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaken.

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden beslissingen werden genomen op het moment dat hun minderjarige kinderen een schooljaar hadden aangevat en een passende opleiding genieten. Zij wijzen erop dat deze opleiding is gestart tijdens legaal verblijf. Zij stellen dat de kinderen respectievelijk 11 en 8 jaar oud zijn, dat ze allebei onderwijs genieten in de Nederlandse taal, beiden naar school gaan in de Vrije Basisschool S., dat E. G. in het derde leerjaar zit en K. G. in het 6de leerjaar, en verwijzen naar twee stukken die zij bij het verzoekschrift voegen. Zij geven nog aan dat hun kinderen maar één onderwijssysteem kennen, met name dat van de Belgische onderwijsinstellingen, dat zij een normaal traject volgen dat kadert in hun ontwikkeling en ontplooiing, en dat zij enkel en alleen in België school hebben gelopen en dus geen enkele kennis hebben van het land van herkomst van de verzoekende

partijen. Zij merken op dat hun kinderen hun schoolcarrière in alle legaliteit hebben doorlopen, dat zij zo goed als hun voltallig verblijf in België verblijfsgerechtigd waren en gedurende hun legaal verblijf hun onderwijsrecht konden uitoefenen, meer nog, dat zij hun onderwijsplicht dienden te volbrengen, en dat dit dan ook maakt dat zij perfect Nederlands praten en het huidige onderwijssysteem dienen te blijven volgen. Daarnaast voeren de verzoekende partijen aan dat de gemachtigde de bevelen om het grondgebied te verlaten dermate summier gemotiveerd heeft, zodat hij geen enkele uitleg geeft over de schending van het recht op onderwijs van hun kinderen. Zij besluiten dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet alleen strijdig zijn met de voormelde bepalingen die het recht op onderwijs en passende ontwikkeling voor hun kinderen garanderen, maar tevens een schending uitmaken van de motiveringsplicht die op de gemachtigde rust en ligt vastgelegd in de wet van 29 juli 1991 en in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad stelt vast dat uit de betrokken stukken blijkt dat K. G. sinds het schooljaar 2009-2010 (tweede jaar kleuteronderwijs) naar de Vrije Basisschool in Geraardsbergen gaat (met een onderbreking van 22 maart 2012 tot 16 april 2012) en dat zij in het schooljaar 2017-2018 in het zesde leerjaar van het lager onderwijs zat. E. G. gaat blijkens deze stukken vanaf 16 april 2012 (eerste jaar kleuteronderwijs) naar deze school en zat in het schooljaar 2017-2018 in het derde leerjaar van het lager onderwijs.

De Raad stelt vervolgens vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op zich niet betwist dat de bestreden beslissingen zelf geen motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevatten. Zij voert daarentegen aan dat uit voormeld artikel 74/13 zelf geen formele motiveringsplicht voortvloeit en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er voorafgaand aan het nemen van de bijlagen 13 een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin werd rekening gehouden met het gezinsleven, het belang van de kinderen en de medische situatie. Vervolgens citeert zij de gemaakte overwegingen.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verwerende partij niet duidelijk aangeeft op welke “stukken van het administratief dossier” zij precies doelt. Op basis van de weergegeven inhoud lijkt zij te doelen op een interne nota van 4 januari 2018, waarin eerst de persoonlijke gegevens van de gezinsleden worden vermeld, vervolgens gesteld wordt, “*vernietiging beslissing dd. 11.04.2017, reden zie aanvraag advies arts*” en daarna in een kader het volgende wordt aangegeven: “*Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering worden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van art 74/13)*”

Gezins en familieleden → de beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM

Hoger belang kind → een verwijderingsmaatregel schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dragen geen bewijzen aan dat hun kinderen schoollopen in een lager of middelbare school die gesubsidieerd wordt door de Staat

Gezondheidstoestand → in medisch advies besproken dat reizen onmogelijk is.” Het betrokken document verwijst ten slotte nog tweemaal naar een “*nieuwe dealtaak voor de aanvraag*”: “*beslissing 9ter te nemen*” met als uitvoeringsdatum 4 januari 2018 enerzijds en “*advies arts na vernietiging*” met uitvoeringsdatum 11 januari 2018 anderzijds. Het document werd opgesteld door attaché K. J., van de dienst “*RHR/MEDN/9.3Medisch (N)*”.

De Raad wijst erop dat uit de weergave van voormeld document blijkt dat het geen enkele verwijzing bevat naar de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2018. Er wordt slechts algemeen verwezen naar “*het nemen van de beslissing tot verwijdering*”, zonder dat zelfs duidelijk blijkt of dit document betrekking heeft op de toekomst of het verleden (er wordt immers verkeerdelijk “*warden*” gebruikt, hetgeen zowel op “*worden*” als op “*werden*” kan duiden). Andere verwijzingen, zoals “*9ter*” of “*advies arts*” duiden dan weer op een beslissing in de medische sfeer. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen ook niet aan op welke manier uit het betrokken document (in de mate dat zij al doelt op dit document van 4 januari 2018) of uit andere concrete stukken in het administratief dossier zou moeten blijken dat de gemachtigde het door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgelegde onderzoek heeft doorgevoerd bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2018. Aan de hand van de stukken van het administratief dossier is het voor de Raad dan ook niet mogelijk om na te gaan of de gemachtigde aan zijn verplichting uit voormeld artikel 74/13 heeft voldaan. Bijgevolg blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de

bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de twee minderjarige kinderen, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Aangezien het betrokken intern document hoe dan ook niet kan worden beschouwd als de weergave van een onderzoek in het licht van voormeld artikel 74/13 bij het nemen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2018, wijst de Raad slechts ten overvloede op het volgende. In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij attesten van het schoollopen hadden overgemaakt aan het bestuur voordat de bestreden beslissingen werden genomen, maakt zij niet duidelijk op welke manier de verzoekende partijen hadden kunnen en moeten anticiperen op eventuele overwegingen van de gemachtigde inzake het bewijs van schoollopen. Bovendien blijkt uit meerdere stukken van het administratief dossier dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen op meerdere momenten in het verleden naar school gingen. Zo is er onder meer een beslissing waarbij een aanvraag van 16 december 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, waaruit blijkt dat de verzoekende partijen het schoolgaan van de kinderen hadden ingeroepen als buitengewone omstandigheid, en een administratief verslag vreemdelingencontrole van 7 november 2017 waarin het volgende wordt gesteld: “G. E. zit momenteel nog op school te Geraardsbergen.”

In de mate dat de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift ook niet aantonen dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om hun kinderen verder naar school te laten gaan in hun herkomstland, wijst de Raad erop dat deze overweging voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gemaakt. Deze is niet opgenomen in de bestreden beslissing, noch in voormeld intern document van 4 januari 2018 (al werd hoger reeds herhaaldelijk vastgesteld dat dit hoe dan ook niet zou volstaan in het licht van voormeld artikel 74/13). Dit betoog maakt zodoende een *a posteriori*-motivering uit en kan de hoger vastgestelde onwettigheid van de bestreden beslissingen dan ook niet herstellen.

Dat het de verzoekende partijen ten slotte vrij zou staan een verlenging van de termijn van de bevelen te vragen, doet geen afbreuk aan de duidelijke verplichting die artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer met het hoger belang van het kind rekening te houden.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, wanneer de wetgever zoals *in casu* heeft voorzien in de verplichting om bij het nemen van een welbepaalde beslissing met zekere belangen rekening te houden, deze belangenafweging deel uitmaakt van de motieven die aan de betrokken beslissing ten grondslag liggen. De gemachtigde heeft nagelaten deze overwegingen op te nemen in de bestreden beslissingen zelf en heeft op deze manier aan de verzoekende partijen de mogelijkheid ontnomen om via deze beslissingen kennis te kunnen nemen van de motieven die eraan ten grondslag liggen. Wanneer de gemachtigde zich ervan afmaakt met een aantal summiere vermeldingen aangaande de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen in een intern document dat niet ter kennis van de betrokkene werd gebracht (voor zover dit al in zulk intern document zou gebeuren, hetgeen *in casu* alleszins niet het geval blijkt), zijn niet alle motieven die aanleiding hebben gegeven tot de betrokken beslissing kenbaar gemaakt. Bijgevolg werden de verzoekende partijen niet alleen verhinderd om de nuttige afwegingen te maken die kunnen leiden tot het al dan niet instellen van een beroep tegen de bestreden beslissingen, maar tevens om dit beroep op de meest behoorlijke wijze in te dienen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. VAN DEN BOSSCHE